

NO ESTARÀS SOLA

El dia que tot va començar, la Maria estava endreçant l'habitació de la seva mare. La seva absència li provocava una barreja de sentiments que ballaven entre l'alleujament i una soledat acabada d'estrenar. Sempre havia viscut amb ella i no sabia com seria la seva vida a partir de llavors.

La tauleta de nit i la part de dalt de la còmoda estaven plenes de medicaments i altres estris que ara li provocaven repulsió, ja que la transportaven a les cures d'un cos corrupte que desitjava morir i la medicina no li permetia. En una íntima realitat la Maria estava impacient per a que la vida de la mare s'extingís, però ja ho deien: les males peces duren més que l'arna.

Va seguir empaquetant aquelles coses tan imprescindibles feia un parell de dies i ara sense cap mena de propòsit, tan deslluïts i morts com la seva propietària.

Va decidir fer una pausa i va seure a la vora del llit. Mentre mirava a l'infinit va recordar una de les darreres converses amb la infermera de pal·liatius, que sempre parlava amb un to de veu perfectament calibrat per a donar males notícies:

—Estem en situació d'últims dies... —La Maria va evitar mirar-la als ulls, mentre la infermera li tocava l'espatlla fent un lleuger massatge que li va resultar incòmode —Ho estàs fent molt bé.

—Quan passarà? —Va dirigir els ulls cap a les dos xeringues de morfina a la tauleta de nit.

La Lola va resseguir la mirada de la Maria i la va mirar de nou.

—Això no es pot saber, però crec que serà aviat. No dubtis a trucar-nos si ho necessites. Nosaltres tornarem demà passat si no hi ha novetats. Deixaré el telèfon obert... recorda que no estàs sola.

Aviat era una mesura de temps que es podia dividir en parts infinites, massa relativa. La Maria desitjava amb urgència la seva soledat, ja que estava cansada de cuidar la mare. Tres dies més tard va expirar per fi. Després de la certificació de la mort, van aparèixer els de la funerària amb els seus catàlegs i van guiar-la ràpidament pel bon camí del negoci de la mort fins a la incineració.

Quan va arribar a casa va guardar la petita urna que empaquetava la seva mare i el seu taüt en la part de dalt d'un armari, per no veure-la ni recordar-la.

Asseguda encara al llit va deixar la ment en blanc. Es va estirar una mica entre els coixins. Estava tan extenuada que sense adonar-se'n es va quedar adormida en uns segons.

La Maria sempre va servir la seva mare amb una total abnegació. Des de ben petita va aprendre a no portar-li la contrària sota el risc de patir conseqüències. Així que amb el temps, cada cop més aïllada, es va fer invisible al món. La seva ment es va creure tot el que li deia: era una inútil tan miserable que sort en tenia que almenys la seva mare l'estimés.

La joventut es va marcir en un instant. La idea de marxar li va passar pel cap per primer cop quan la mare va començar a mostrar els primers signes de fragilitat per l'edat, però va ser un pensament fugaç. No tenia diners ni cap lloc a on anar. I abandonar la mare en el pitjor moment ofegava la seva consciència. No era un monstre, havia de fer allò que era correcte fins al final.

Va despertar a última hora de la tarda impregnada amb l'olor de vella moribunda que havia exsudat cap a la roba del llit, com recordant-li que mai marxaria del tot del seu costat. Havia d'espavilar a eliminar tot rastre d'aquella dona per recomençar la seva pròpia existència. Es va aixecar i va continuar recollint. El seu veí del costat, l'Àlex, ja havia quedat d'ajudar-la a baixar el matalàs i els mobles així que li demanés.

Ja fosquejava quan va obrir l'armari. Va encendre el llum de l'habitació i va començar a treure la roba. De cop un insecte enorme va sortir volant de dintre i va topar amb la seva cara. La Maria va xisclar mentre es protegia la cara amb les dues mans. Encara es cobria quan va sentir un clac-clac que li va resultar familiar. Va aixecar la mirada i va veure una arna enorme fent cercles logarítmics al voltant de la llum, xocant amb les ales contra la bombeta cada cop que s'hi acostava. Era realment fastigosa.

Va obrir la finestra i va sortir a correuita de l'habitació. Després d'assegurar-se que la porta quedava ben tancada, va anar a examinar-se al mirall: tenia la zona de l'impacte envermellida però sense ferides.

Detestava els insectes, només de pensar-hi se li regirava l'estómac.

Mentre es tranquil·litzava va decidir reposar una mica i continuar la feina l'endemà. Va prendre una taula per calmar el baticor i un ibuprofèn per a un incipient mal de cap. Com que no tenia gana es va enllitar aviat i es va quedar adormida a la poca estona.

No havia sortit el sol quan el mateix soroll la va despertar: el clac-clac incessant de l'arna impactant contra la bombeta. S'havia oblidat de tancar el llum? No tenia ganes d'aixecar-se, però era incapaç de dormir si el sentia. Es va llevar i va anar cap a l'altra habitació amb compte de no fer soroll. Va entreobrir lleugerament la porta i va comprovar que la bombeta estava apagada. L'habitació, amb les finestres obertes tota la nit, estava gelada. Ja no sentia cap soroll. Va tornar a tancar bé, i va sentir de nou el mal de cap. Abans d'enllitar-se es va prendre un altre ibuprofèn.

La nit va ser llarga. El fred es va instal·lar als seus ronyons i no estava bé de cap manera. Al principi somiava breument i es despertava de nou, incòmoda. Quan el cansament la va vèncer, va submergir-se en una pertorbadora foscor. Aquest cop va somiar que estava nua i desprotegida en un racó, paralyzada per una força que feia part de l'obscuritat. Algunes llums serpentejaven al seu voltant fins que, si les mirava amb atenció, es convertien en cucs de color blanc sense cap i sense ulls. Pujaven en files per les seves cames, pel tronc, pel coll, per la cara i els cabells. La Maria, aterrada, s'esforçava per cridar i escapar-se d'aquell malson, però de la seva gola no sortia cap so. Un dels cucs va ficar-se al forat de la seva orella: —Porca —li va dir ben clar. Un per un tots li van dir la mateixa paraula mentre entraven pels seus orificis. Es va despertar amb ganes de vomitar i amb la desagradable sensació que el seu cor s'estrangulava a cada batec.

No era el primer cop que li deien porca.

Va aixecar-se amb el cos rígid i adolorit, com sempre que dormia malament. Es va recolzar a la tauleta de nit per posar-se dreta i es va cobrir les espatlles amb la bata de forro polar. Tenia ganes de rentar-se la cara. Va anar a la pica del bany i es va mirar al mirall: a on ahir tenia vermell ara tenia una petita erupció. Es va posar una crema per les picades i va tractar de treure-li importància, encara que sentia certa intranquil·litat. Va pensar que feia dies que no descansava bé i el no dormir sempre li provocava més ansietat de la que tenia habitualment.

Mentre es prenia una til·la va pensar que hauria de tancar les finestres ja que la casa estava gelada. No li feia gens de gràcia tornar a entrar en aquella habitació. Es va equipar amb l'escombra de la cuina i abans d'obrir la porta va parar bé l'orella. No se sentia res. Es va armar de valor i va obrir-la a poc a poc, mentre observava curiosament l'interior de la cambra. La llum del matí inundava l'estança. Tot semblava correcte i no hi havia cap rastre de l'arna.

La imatge del llit despul·lat li va semblar una mica indecent i pervers: el matalàs groguenc i aixafat al centre era testimoni del cos que el va habitar tant de temps. Va sentir un rampell de culpabilitat, però ara tocava ser determinada: va donar cops amb l'escombra per tot el matalàs per fer saltar qualsevol intrús que s'hi amagués. No va gosar mirar sota el llit. Va remenar la roba de l'armari amb el pal de forma insistent i no va trobar cap signe de vida animal. Va concloure que l'arna ja no hi era. Va tancar la finestra i va acabar d'empaquetar tot. Al vespre baixaria les escombraries.

La picor empitjorava i va començar a fer-li mal. Es va mirar de nou al mirall i va veure que la erupció estava empitjorant. A més, no es trobava gaire bé. Va trucar al metge i la secretària li va donar hora per aquella mateixa tarda.

Va intentar distreure's escoltant la ràdio a la butaca, però el soroll li estava provocant un mal de cap que augmentava per moments. Li va semblar escoltar l'arna, amb un clac-clac que combregava amb la palpació que li produïa la migranya. Va fer un esforç per aixecar-se i examinar el seu voltant, però no va trobar res anormal. Es va prendre 2 ibuprofens de cop i va esperar a que fessin efecte. Quan va anar a canviar-se de roba per anar al metge va contemplar horroritzada el seu cos ple de clapes en erupció, amb línies envermellides que les connectaven entre sí. Ara sí que estava convençuda que l'arna li havia fet alguna cosa.

El metge la va examinar detingudament sense dir paraula. El cor de la Maria estava desbocat, sentia com estava perdent el control de la situació. Estava convençuda que l'arna li havia contagiada alguna cosa, però el metge no semblava donar-li tanta importància com ella:

—Sra. Maria... això sembla una urticària, res greu. Li donaré unes pastilles antihistamíniques i un antibiòtic per si de cas. Les arnes no piquen a les persones ni transmeten malalties, estigui

tranquil·la. Si no millora en una setmana torni a venir. —Li va donar la recepta i la va mirar breument— I no es grati, que serà pitjor. Que tingui un bon dia.

La consulta mèdica va ser decebedora. Sentir-se invisible li va produir un sentiment de ràbia. Va decidir que ella mateixa acabaria amb aquella merda amb els seus propis mitjans.

A part de comprar els medicaments, va passar per la drogueria i va tornar a casa equipada amb insecticides, trampes i un parell d'ampolles de lleixiu. Només arribar va obrir tots els armaris de la casa i va fumigar tots els espais amb un parell d'esprais antiinsectes. Es trobava marejada perquè no va anticipar que l'aire seria irrespirable també per ella. Va sortir de casa i va esperar 20 minuts al replà de l'escala. Tot li picava. Li va semblar sentir centenars de bitxos corrents per les seves cames, igual que al seu somni. Quan va entrar de nou a casa es va despullar sencera i va ficar tota la roba en una bossa tancada. Es va ficar a la dutxa i es va fregar tot el cos amb un raspall que tenia per netejar sabates, fins que va sagnar. L'aigua ja sortia freda, però allà es va quedar una bona estona amb l'esperança d'eliminar qualsevol paràsit amb la pressió de l'aigua.

Va prendre ració doble d'analgèsics i antibiòtics com a mesura de xoc. Nua, va obrir totes les finestres. El fred ja no li importava. Va fregar la casa de dalt a baix amb lleixiu, tota la nit. La seva pell estava destrossada per l'efecte del raspall i el clor, però per a ella aquell era un dolor plaent, un sacrifici necessari. La pell ensangonada no picava, cremava. Com cremava tota la progènie de la maleïda arna que l'havia infestat.

Quan va acabar i es va tirar al llit, va sentir com el seu cos flotava fent giravolts a tres pams de terra. Es trobava marejada, incapaç de bellugar-se ara que estava suspesa en algun punt entre els somnis i la realitat. Es va mantenir en un estat hipnagògic un temps indeterminat fins que va caure tan inconscient que qualsevol hauria pensat que estava morta.

Un clac-clac la va despertar. No sabia quantes hores havien passat. Era fosc. Es va encongir i va sentir la pell resseca i enganxada als llençols. El cos li tibava a cada moviment. El clac-clac insuportable continuava. En posició fetal va fer gest de dolor i es va tapar les oïdes. I llavors va sentir com el soroll de l'arna es feia més fort encara.

Estava a dintre seu. No hi havia cap dubte.

La Maria va sentir com el món parava de girar. Va tancar els ulls i la va veure, amb les seves ales agrisades, camuflades entre les circumval·lacions del cervell. Devorava mil·límetre a mil·límetre el greix de la seva substància grisa, meticulosa i sense pressa, fent petits túnels a on dipositava els seus ous.

Horroritzada per la seva visió va clavar les ungles al seu cuir cabellut entre crits ofegats. El seu cos era el niu de centenars de larves que havia dipositat sense descans la seva depredadora. Amb l'ansietat disparada va ficar-se al bany i va omplir la banyera. Hi va buidar una ampolla de lleixiu i s'hi va ficar ignorant el dolor punyent de la carn cremada. Va veure llavors com centenars de petites cues blanquinoses emergien de les ferides de braços i cames.

Va vomitar a la banyera. Amb un dolor insuportable va anar a la cuina i es va ruixar sencera amb l'únic esprai anti insectes que li quedava. La carn se li agrisava a cada passada, incrementant el dolor fins que ja simplement no sentia res.

El clac-clac de l'arna revolotejant i xocant contra el seu crani era la seva riallada guanyadora. En el seu búnquer era invencible, mentre paria a cada minut centenars de filles de filles que s'apoderaven del seu cos i de la seva ment.

"Mai estaràs sola" li deia la mare sovint. Una frase que no tenia el mateix significat en aquella casa que en les altres. Un cop la Maria va tenir la certesa que, irònicament, se la menjarien els cucs abans de morir, va decidir deixar de lluitar.

Dies després l'Àlex va trucar a la policia perquè no aconseguia contactar amb la veïna i ningú recordava haver-la vist.

Els cossos de l'ordre, després d'analitzar la situació, van forçar la porta i van entrar. Feia olor de lleixiu. A una de les habitacions van trobar el cos nu d'una dona al bell mig d'un matalàs vell i engroguit. No tenia ni pell ni cabells, semblava un animal escorxat.

A la tauleta de nit, dues xeringues de morfina buides eren l'únic testimoni del final.